

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. Pauli Segneri Societatis Jesu Brevis Vitæ Historia
cum ejusdem Concordia Quietis & Laboris in Oratione,
Expositione in Psalmum Miserere, Considerationibus de
Inferno, Expositione Cantici ...**

Massei, Giuseppe

AUGUSTÆ Vindel. & DILINGÆ, 1707

VD18 12383155

III.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47773](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47773)

humanam carnem induti Myſterium velatum intuitus eſt. David ſiquidem, ſi bene verba ejus perpendimus, exultavit quidem ad ipſum, ſed non in ipſo: *Cor meum, & caro mea exultaverunt in DEUM vivum: in DEUM dixit, non in DEO.* Siquidem, ut doctè explicavit Hugo, *exultavit in ſpe, non exultavit in re.* Et hinc non ſolus tunc Spiritus, ſed & ſenſus exultârunt, *Cor & caro:* exultavit enim David ad DEUM, qualis media cognitione ænigmatica cognofci ab hominibus poteſt ſuo adhuc corpore circumdatis, ſed non in DEO, & in DEO, qualis *facie ad faciem* à Sanctis videtur in cælo. Quantum igitur par eſt te gratulari Virgini Matri illam exultationem, quæ ipſi obtigit: exultationem, cui ſimilem nulla unquam pura creatura, dum adhuc mortales ſuas exuvias circumtulit, experta eſt. Si tibi mortali hac in vita exultationem ſimilem ſperare fas non eſt, ora ſaltem Virginem, ut tali beata quondam in patria ejus precibus gaudere tibi contingat.

III.

CONſidera non ſoli Virgini, ſed toti ad eò humano generi Verbum factum eſſe DEUM ſalutis. Cuncti hoc credimus: & tamen ipſa hoc ita ſibi proprium fecit, ut illud non reſpiceret, niſi ut ſalutare ſuum. *Exultavit Spiritus meus in DEO ſalutari meo.* An ſine ratione hoc ita prolatum ab ipſa exiſtimabimus?

Inprimis illa ſic exemplo docuit, quid par ſit facere Fidelium quemlibet. Nemo non rectè credentium ut certiffimum tenere debet, Chriſtum veniſſe ut pro omnibus hominibus moreretur: *Dedit redemptionem ſemetipſum pro omnibus.* Huic tamen tanto beneficio par eſt reſpondere quem-

quemlibet haud secus, ac si pro uno ac solo ipso venisset. Nec est periculum, nequis in hoc quoquo modo fallatur. Ita venit pro omnibus Christus, sicut pro uno; ita pro uno, sicut pro omnibus.

Accedit, quòd, si Christus in Mundum venit pro omnibus, simul tamen Virginem à cunctis ita distinxerit, ut, si S. Bernardino assentimur, ille magis illius unius causâ venerit, quàm reliquorum simul omnium Patriarcharum, Prophetarum, Martyrum, Apostolorum, Anachoretarum, aliorumque quorumcunque Electorum. Hoc autem posito, quomodo non illum Virgo appellaret Salvatore suum, suum Servatorem, qui si fingamus debuisse amittere aut ipsam, aut amittere ceteros ad unum omnes, elegeret potius facere jacturam ceterorum omnino omnium, quàm ipsius unius?

Tandem citra omnem ambiguitatem Virgo Christum suum dicere potuit, quia vera ipsius proles fuit. Omnis mater, quis dubitet? suum potest dicere filium, quem genuit. Sed quæ Mater jure majori quàm Maria? Matres aliæ sic filios suos generant, & esse ipsis tribuunt, ut fateri cogantur plus illos à patribus accepisse. Non ita Virgo.

Neque enim Filius ejus patrem in terris habuit, habuit solam Matrem: atque ita, si carnem spectemus, totus Mariæ fuisse dici potest. Deinde matres aliæ sicut ante quàm filios suos generent, eos non cognoscunt, sic quoscunque demum generent, eos casu quodammodo & cæco modo formare dici possunt. Et tamen illos suos dicunt. Quanto igitur magis Virgo Filium suum dicere potuit, quem certo consilio concepit? Scimus omnes, quis ea de re nuntius ab Angelo prius ipsi allatus sit. Et sic illa per prævium hunc nuntium non didicit tantum, quis esset, cui vitam se daturam

turam promittebat, sed illum insuper dilexit, aliis antehabuit, solum illum voluit, conchæ instar, quæ soli ipsi, tanquam cælesti rori castum aperiendo sinum promittebat insuper, quòd omni omnino alteri clausum esset servatura. Quòd cum ita sit, an non majori, quàm mater quælibet, jure suum dicere potuit, quem magis ipsa suum voluit? Prò quantum igitur dicere Virgo voluit cum dixit: *Exultavit Spiritus meus in DEO salutari meo.* Meo dum dixit, suavissimum quod poterat dixit; illud enim dixit, quod efficacius posset exprimere amorem DEI erga ipsam, amorem ipsius erga DEUM, & nexum illum naturalem, quo mutuus iste amor nitebatur.

Jam si DEUS, qui erat DEUS salutis, tot modis ipsius erat, quis nobis igitur explicabit, quanto plus ceteris omnibus ab eo acceperit? Fuit illi JESUS Servator modo quàm fieri potuit perfectissimo: si enim hic servavit ac liberavit alios à malo postquam illud incurrerant, Mariam servavit è diverso faciendo ne incurreret. Nec isto contentus, quid non bonorum subinde in eam contulit? satis sit dixisse, quòd nunquam destiterit ipsam implere gratiis, donec plenam videret omni possibili genere plenitudinis: plenam inquam pro se, plenam pro aliis, & plenam supra alios omnes: plenam pro se plenitudine sufficiente; pro aliis plenitudine superabundante, & supra alios plenitudine omnem modum excedente. *In plenitudine Sanctorum de-
tentio mea.*

Adverte tamen ad tuum profectum, Virginem non exultasse in *Salute* in se collata, exultasse in *salutari*, seu dante; ut disceres, non oportere te unquam complacere tibi in donis à DEO in te collatis, sed in ipso solo DEO. Si complaces tibi in donis, nunquam verè exultare poteris;

C

id

id enim facis, quod quivis alius in terris peccator. Si complaces tibi in solo DEO, non poteris non exultare, id enim agis, quod Beati in Cælo nunquam non agunt.

Quia respexit humilitatem Ancilla sua

L

CONsidera, quòd si quis opacam illam nubem, quæ solaribus radiis rectà percussa in se exprimit Parelion, interrogaret; unde in ipsa existat tanta pulchritudo, ut in hac ipsi propemodum Soli vix aliquid concedat? responsura esset, si sensu esset prædita, non aliunde eam pulchritudinem derivatam, quàm quòd amabili ipsam obtutu sol respexerit: *Quia respexit*: eaque causâ cum aliud ipsa in se non agnoscat, nisi congenitam sibi vilitatem, omnem è splendoribus à se tanta copia sparsis redundantem gloriam in unum Solem refunderet. En figuram illius gratitudinis, quâ erga DEUM sanctissima ejus Mater usa est, quando verba hæc omnia conjunxit: *Magnificat anima mea Dominum; & exultavit Spiritus meus in DEO salutari suo, quia respexit humilitatem Ancilla sua*: dixit nimirum, multum enim vero esse, in quo ipsa magnificaret DEUM, & in quo exultaret: hoc tamen quidquid, & quantumcunque esset, ipsi illi se debere, qui pro sua inæstimabili bonitate respicere ipsam dignatus esset: *Quia respexit*. Verum est, non dixisse, quòd ipsam, bene tamen quòd humilitatem ipsius respicere dignatus sit, *respexit humilitatem Ancilla sua*: ut ostenderet, nihil in se esse quòd respici mereretur; cum ad eò omnis boni inops esset.

Sentit se quis affici erga illos, in quos obrutum desigit
ob do-